

Lásko, mě přibejvá kil

Zelenáči Mirka Hoffmanna

G

Já sám pozdě večer, stěží do sálu vešel,

D

Ami

D7

Ami

D7

kam dveře maj moc ouzlej rám. Když za stůl jsme sedl, tak vrchní hned zbledl

Ami

D7

G

měl strach, že mu sním celej krám. Mě jídlo je blízký, já dal tři řízky a bramborů kilčo a půl. A vrchní jak svíce, už neřekl více, jen kmital a šeptal, že jsem pěkněj žrout.

A pak jsem jí spatřil, její pohled mě patřil když pozdvihla dvě číše vín, krásná se zdála a na mě se smála, však na půl jí zakrýval stín. Jako kluk jsem se styděl za ten jídla příděl a pak za svůj obézní štít. Však bramborů porce i ty své proporce, já pod stůl před ní, už nemohl skrýt.

ref.: - Řek jsem: Lásko mě přibejvá kil, kde jsou ty chvíle kdy štíhlej já byl. Dřív salónů králem, teď tunu mám málem a pas nemám tam co dřív byl. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.

Pak náhle se zvedla a má tvář jen zbledla, když ze stínu vyplul a ven. To co tady stálo no, kombajn je málo, to Golem byl z království žen. Mě přešly hned choutky, když nožky jak soudky, šly ke mě a salón se třás, pak ručka jak kláda mě pohladí záda, ten dotyk mně nalomil vaz.

ref.: - Řekla: Lásko i já mám dost kil. To tím snad, že v jídle mám života cíl. Dřív královnou plesů, teď sotva se nesu a pas nemám tam co dřív byl. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.

ref.: - Řekla: Lásko, mě přibejvá kil. Kde jsou ty chvíle kdy dýblík já byl. Dřív milenců hlady, teď tukový faldy a v nohách s to křečovejch žil. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.